

AKÁCOK

*Innét már az akácfasor vezet,
elhagytuk Kunhegyest.
Visz a vonat döcögve, fújva
Szalókra egyenest.*

*Szalók felé, Kisgyócsig, Taskonyig,
ahol visz a vonat,
s tovább, a csupa akácvirág faluig
két fasor bólogat.*

*Visz a vonat, végig akácsoron.
Fürtöktől roskatag
szélfútta lombok fojtó jószaga
szorítja torkomat.*

*Csupa akác a táj, csupa akác.
Szülőföld, arcodon
idézi emlékek zilált raját
öröm és fájdalom.*

*Hűtlen hűsége annak, ki elszakadt
tőled, s ha néha lát,
a fájásig issza így a bódító
akácok illatát.*

NIKLAJ ADÁM

SZONETT A TRAMBULIN TÖVÉBEN

*Kimért, köpartú, művi tó. Derűs,
kis hullámok interferenciája.
Gyűrött zsvaj. Fent halványkék-ezüst
hallgatás nagy nylon-drapériája.*

*A fülre már-már rátapad a lárma,
elálmosít: a táj – réz-sárga üst –
meg-megbillen: kicsordul, gyűjt a pára:
homok lobog – fölötte fény a füst.*

*Lassudan négyet lép – a deszka dobban –
és fellebben a lány. A Napba csobbban? –
felzeng a test: a mozdulata ének,
de hull már, halkul s elhal a habokban –
akár a szó, és ahogy majd az élet
fölött is összeborulnak az évek.*